

det blev vedtaget her i Folketinget ved tredje Behandling, dog med den Ændring, som blev vedtaget her ved eneste Behandling. Vi mente, at der var Grund til at tro, at det Lovforslag, som da blev vedtaget med Tilslutning her fra alle Sider, maatte være det, der bedst kunde samle et Flertal i begge Ting. Det Lovforslag, som vi foreslaar at vende tilbage til, svarer — det skal jeg gerne indrømme — ikke til den Tankegang, som laa til Grund for det Lovforslag, der blev forelagt af den højtæredede Landbrugsminister, men alligevel ansaa vi det for rigtigt at vende tilbage dertil, fordi det havde vist sig umuligt at opnaa Tilslutning til det andet. Efter hvad der er medtelt her i Tinget, er imidlertid Flertallets Forslag vedtaget oppe i Landstinget, og herefter ser det ud til, at der ikke skal komme noget Resultat ud af Sagen. Dette beklager jeg i allerhøjeste Grad, thi det viser, at det gamle Ord endnu staar ved Magt, at de, som meget haver, skal have meget, og fra dem, der lidet har, skal der fratages en Del af det, de har. Jeg anbefaler derfor ærede Medlemmer af Tinget at stemme for Mindretallets Indstilling.

J. C. Christensen: Den ærede Ordfører udtalte, at hvis der intet kom ud af dette Lovforslag, hvad han meget vilde beklage, vilde mange blive skuffet ude omkring i Landet; og det er sandt. Men hvis Flertallet her i Tinget følger den ærede Ordførers Anbefaling om at stemme for Mindretallets Indstilling, vil ogsaa de blive skuffet, der efter Flertallets Forslag havde berettiget Haab om at faa Lempelser i deres Ydelser — og det er adskillige Tusinder. Den sikreste Vej til intet at faa ud af Lovforslaget er netop at følge den ærede Ordfører, og saaledes som Sagen i dette Øjeblik stiller sig, ligger det udelukkende i Ordførerens og hans Partiers Haand, om der skal komme noget ud af denne Sag eller ikke. I Landstinget er Flertalsindstillingen jo vedtaget. Den eneste Mulighed for at faa noget ud af Sagen, er da den, at den samme Indstilling bliver vedtaget i Folketinget. Det er en mærkelig Situation, vi staar i i dette Øjeblik. Thi den Indstilling, Flertallet møder frem med, har i Realiteten mødt Tilslutning fra alle Sider i Fællesudvalget, ogsaa fra den ærede Ordførers Parti og fra Landbrugsministeren, idet samtlige de Forslag, der findes i disse Paragraffer, er blevet mødt, som Ministeren sagde i Udvalget, med Sympati. Landbrugsministeren havde Sympati baade for Tiendeaflysningen, saaledes

som den foreslaas her, og for Forslaget om Lempelser i Jordebogsafgifterne, og selv under den Gennemgang, som den ærede Ordfører for Mindretallets Indstilling gav det høje Ting af Flertallets Forslag — det var jo særlig dette, han gjorde sig Umage for at forklare —, var det tydeligt, at han anerkendte de Fremskridt, som ligger i Flertalsforslaget. De er heller ikke ubetydelige. Der er nemlig mange Tusinde Tiendeydere, som ikke har faaet deres Tiende afløst, der kunde faa en berettiget, en af alle Partier anerkendt berettiget Lempelse, hvis Flertallets Forslag blev vedtaget; det er alle Partier enige om, den højtæredede Landbrugsminister er enig med os. Det gælder i Aar 70,000 Tdr. Tiendekorn og til næste Aar antagelig 33,000 Tdr. Disse Tiendeydere har kunnet have berettiget Forventning om at faa deres Tiende afløst efter Loven af 15. Maj 1903. Det er ikke sket, det er trukket ud. Nu kommer de særligt høje Kapitelstakster. Saa tilbydes der fra Flertallets Side — og fra alle Sider har man, som sagt, anerkendt Berettigelsen deraf —, at Staten skal træde til og betale af de Tiendeydelser, der er forfaldet for 1914, $\frac{7}{25}$, beregnet efter Reglerne i Loven af 1903 og af Ydelserne til næste Aar $\frac{7}{25}$ efter Kapitelstaksterne i denne Lov. Og skønt det er Tilfældet, skønt alle finder, det er ret, saa anbefales her en Indstilling, som, hvis den vedtages, vil medføre, at der intet kommer ud af Sagen. Det er jo en mærkelig Situation.

Hvad angaar Jordebogsafgifterne, som man med eet Ord kalder dem, hvad angaar de Afgifter, som er Genstand for Aflysning efter Loven af 29. April 1913, da drejer det sig om 27,000 Tdr. Korn. Det er væsentligt Afgifter, der falder paa Bornholm, i Frederiksborg Amt, paa Ærø og enkelte andre Steder i Landet. Der tilbydes i Flertallets Indstilling en Lempelse ved, at Staten ogsaa for dem afkorter de $\frac{7}{25}$ af Ydelsen. Det er selvfølgelig en Udgift for Staten, men denne faar jo dog en større Ydelse end den, man havde forudsat i 1912—13, da Forslaget om Aflysning af disse Afgifter blev behandlet. Det er altsaa en særlig Stilling, vi staar i i dette Øjeblik. De Lempelser i Ydelserne, som tilbydes fra Flertallets Side, som er vedtagne i det andet Ting, som alle Partier har anerkendt bør gives, og som Landbrugsministeren har givet sin Tilslutning, dem anbefaler man her at stemme ned. Jeg synes, det vilde være bedst at tage hele Stillingen praktisk, og det praktiske er i Virkeligheden, at man tager de Ting, som begge